

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219205464
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7219205464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne G. Y., T. X.X.XXXX, Y., T. Y. XX, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Urbánkova 6, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 723,33 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 24C/33/2019-118 z 12.11.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

O d m i e t a odvolanie žalovaného proti výroku o povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok 43 eur.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 723,33 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok vo výške 43 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vychádzajúc z § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 6, § 54 ods. 1, 2 a § 451 ods. 1, 2 Obč. zák., § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení platnom ku dňu 15.4.2013), vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník 15.4.2013 uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úverový limit vo výške 1.500,- eur pri RPMN 69,92 % a ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a žalobkyňa sa zaviazala úver splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 eur, spolu vo výške 3.375,54 eur vždy k 15. dňu v mesiaci od 15.5.2013 do 15.10.2016. Zároveň sa dohodli, že žalovaný poskytne žalobkyni službu, obsahom ktorej je možnosť odkladu troch splátok za splnenia ďalších dohodnutých podmienok a za poskytnutie tejto služby sa dohodli na odplate vo výške 215,75 eur, pričom odplata bola splatná dňom uzavretia zmluvy, 15.4.2013, preto dohodnutú odplatu žalovaný započítal na poskytnutý úver a reálne žalobkyni poskytol úver vo výške 1.284,25 eur (1.500 - 215,75 eur). Medzi stranami nebolo sporné to, že žalobkyňa zaplatila žalovanému do 13.10.2015 spolu 1.573,96 eur a ďalších 723,33 eur zaplatila formou zrážok zo mzdy v období od augusta 2018 do apríla 2019, t.j. 9 x 80,37 eur. Žalobkyňa mala za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že dohodnuté úroky vo výške 70,01 % ročne sú v rozpore s § 3 Obč. zák., v dôsledku čoho je zmluva v tejto časti absolútne neplatná podľa § 39 Obč. zák., a to aj z dôvodu, že banky na území SR v apríli 2013 poskytovali úvery za priemerné úrokové miery 12,95 % ročne, z dôvodu nesprávneho výpočtu

RPMN, keďže v bode 6 zmluvy je uvedené RPMN 69,92 %, pričom správny výpočet RPMN je 91,56 %, a to pri zohľadnení poplatku za službu v sume 215,75 eur, ktorá bola žalobkyni odpočítaná z úveru a ďalej z dôvodu, že v zmluve chýba podstatná náležitosť zmluvy - termín konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. Za tejto situácie žalobkyňa nad rámec istiny zaplatila žalovanú sumu 723,33 eur a plnila bez právneho dôvodu, preto žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej túto sumu titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Súd zmluvu uzavretú medzi stranami sporu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Obč. zák. a § 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu zmluvy mu vyplynulo, že jej účastníci sa dohodli na poskytnutí úvery za dohodnuté úroky z úveru vo výške 70,01 %. , že uzavretá zmluva v časti dohodnutých úrokov z úveru je absolútne neplatná podľa § 39 Obč. zák. pre rozpor s § 53 ods. 6 Obč. zák. a pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 Obč. zák., nakoľko medzi stranami bola dohodnutá neprímerane vysoká odplata za úver vo výške 70,01 %, keď banky na území SR v rovnakom období poskytovali podobné spotrebiteľské úvery za priemerné úrokové miery 12,95 % ročne. Za takejto situácie žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanému len reálne poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa na základe spornej zmluvy zaplatila žalovanému do 13.10.2015 sumu 1.573,96 eur a ďalších 723,33 eur zaplatila formou zrážok zo mzdy v období od augusta 2018 do apríla 2019 a o túto sumu sa podľa názoru súdu žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne tým, že prijal plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je povinný podľa § 451 ods. 1 Obč. zák. vydať. K tvrdeniam žalobkyne o chýbajúcom údaji o konečnej splatnosti úveru uviedol, že tento údaj je uvedený v listine Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyhotovenej žalovaným 15.4.2013, t.j. v deň uzatvorenia spornej zmluvy. Túto listinu súdu predložila ako dôkaz práve žalobkyňa, preto predpokladal, že ju mala vo svojej dispozícii od jej vyhotovenia a od uzavretia zmluvy, t.j. od 15.4.2013. Na základe uvedeného mal za to, že všetky tieto údaje boli žalobkyni od uzavretia zmluvy známe a napriek tomu, že neboli obsiahnuté v samotnej zmluve, ale len v jej prílohe, podľa názoru súdu následkom uvedeného nemožno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Urobil záver, že odmena za službu odklad splátok vo výške 215,75 eur je neprijateľnou podmienkou, čo vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Košice II 12C/93/2016 zo 17.5.2016. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne ohľadom nesprávne uvedenej RPMN vo výške 69,92 %, keďže pri tomto výpočte nebolo zohľadnené to, že žalobkyni ako spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím pôžičky vznikol ešte ďalší náklad v podobe poplatku za službu odklad splátok vo výške 215,75 eur, a teda po zohľadnení tohto ďalšieho nákladu je správny výpočet RPMN 91,56 %. Z uvedeného vyplýva, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola správne uvedené RPMN, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z.. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom na to, že žalobkyňa bola úspešná v plnom rozsahu, jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 4 ods. 2 písm. v) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, žalobkyňa ako spotrebiteľ bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Keďže bola v tomto spore úspešná, v zmysle § 2 ods. 2 zák. o súdnych poplatkoch, je neúspešný žalovaný povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu, preto ho súd zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 43,- eur podľa pol. 1 a) sadzobníka súdnych poplatkov, t.j. 6 % zo sumy 723,33 eur = 43,- eur.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ C.s.p. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť v celom rozsahu alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. V odvolaní namietal, že súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že zmluva v časti úrokov je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, že súd pri rozhodovaní nepostupoval podľa platnej právnej úpravy podľa § 53 ods. 6 Obč. zák. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Tvrdil, že pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zdôraznil, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Zdôraznil, že porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne, že banka si svoj zisk účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., že úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí ale bol tam rad celých ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského úveru platiť, že obvyklá výška odplaty bola 48,52% a táto nebola podstatne prevýšená. Poukázal na to, že ak súd bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, že potom je logický a musí byť spôsobilý určiť, kde a od akej hodnoty dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Odkázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR

32 ICdo/45/2013 z 26.10.2015. Zastával názor, že v otázke výšky úrokov mal súd postupovať podľa § 502 ods. 2 Obch. zák., že skutočnosť, že úverová zmluva je na strane jednej uzavretá spotrebiteľom, nevylučuje aplikáciu Obchodného zákonníka, ktorý ako jediný právny predpis upravuje úver a úverovú zmluvu. Ďalej napadol výrok o poplatkovej povinnosti zaplatiť súdny poplatok 43,00 eur z dôvodu, že v prvom prípade ide o predčasné rozhodnutie vydané v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. Citujúc znenie § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poukázal na to, že výsledok konania je zrejmy až po právoplatnosti rozhodnutia súdu, nie skôr.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Navrhla rozsudok ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

6. Opakovala, že v predmetnej zmluve o úvere bol dohodnutý úrok vo výške 70,01%, pričom úrokové miery podobné úveru v bankách pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou na 1 až 5 rokov v apríli 2013 boli vo výške 12,95% a že takto stanovené úroky súd vyhodnotil ako úroky dohodnuté v rozpore s dobrými mravmi, vykazujúce znaky úžery, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť tejto časti dohody. Citujúc znenie § 53 ods. 6 Obč. zák. poukázala na to, že súd vyhodnotil zmluvu v časti dohodnutých úverov ako absolútne neplatnú podľa § 39 Obč. zák. aj pre rozpor s § 53 ods. 6 Obč. zák., nakoľko medzi stranami bola dohodnutá neprímerane vysoká odplata za úver vo výške 70,01%, keď banky na území SR v rovnakom období poskytovali podobné spotrebiteľské úvery za priemernej úrokovej miery 12,95% ročne. Odkázala na judikatúru Najvyššieho súdu SR, napr. na rozhodnutie 5Cdo/26/2011, poukázala na to, že súd v prejednávanej veci správne aplikoval ust. Obč. zák., riadiac sa § 52 ods. 2 tretej vety Obč. zák. (jeho znenie citovala). Zdôraznila, že uvedené platí aj pri posudzovaní neprímeranosti odplaty za poskytnutý úver a nemožno mať za správny názor žalovaného, že rozhodnutie súdu z hľadiska posúdenia dojednania odplaty je v rozpore s § 502 ods. 1 Obch. zák.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odvolaním v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie. Odvolanie proti výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného odmietol podľa § 386 písm. c/ C.s.p.

8. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ C.s.p, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Obsah práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo ma prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. O naplnení odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

11. V konaní a v postupe súdu nebolo zistené, aby sa dopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V konaní nebola zistená ani žiadna z bližšie uvedených väd konania, ktoré, okrem iného, žalovaný v odvolaní ani konkrétne nevymedzil a neoznačil, t.j. v čom spočíva nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v prejednávanej veci.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v 389 C.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p.), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takeého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv strany sporu, v dôsledku ktorého jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyrozumienia strany sporu o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bola strana sporu vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. C.s.p., napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, strane sporu v rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

14. Uvedený odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nie je daný. V konaní nebola zistená vada, ktorej dôsledkom by bolo nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ktorú, okrem iného žalovaný v odvolaní nekonkretizuje a to tak, aby bolo zrejmé, akej vady sa súd prvej inštancie dopustil, dôsledkom čoho by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Súd použil v prejednávanej veci správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

17. Žalovaný vytýkal súdu, že súd nesprávne pri posudzovaní výšky úrokov postupoval podľa § 53 ods. 6 Obč. zák., že dohodnuté úroky v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru nie sú v rozpore s § 53 ods. 6 Obč. zák. Tvrdil, že na dohodnuté úroky treba aplikovať ust. Obch. zák. a to § 502 ods. 1, že dohoda o úroku je platná, ktorá nie je ani v rozpore s dobrými mravmi.

18. Uvedené výhrady žalovaného sú nedôvodné. Odvolací súd odkazuje na správne závery súdu prvej inštancie, vyplývajúce predovšetkým zo správnej aplikácie § 53 ods. 6 Obč. zák., platného a účinného v čase poskytnutia revolvingového úveru, t.j. v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere z 15.4.2013. Odvolací súd má tiež za to, že medzi stranami v predmetnom spotrebiteľskom úvere bola dohodnutá neprimerane vysoká odplata za úver vo výške 70,01%, keď banky na území Slovenskej republiky v rovnakom období poskytovali podobné spotrebiteľské úvery za priemerné úrokové miery 12,95% ročne a z toho dôvodu je dohoda obsiahnutá v dohode o revolvingovom úvere absolútne neplatná. Predmetom spotrebiteľskej zmluvy už k 15.4.2013 bolo poskytnutie peňažných prostriedkov, za účinnosti § 53 ods. 6 Obč. zák., ktorým bola výška odplaty za ich poskytnutie limitovaná dosiahnutím najvyššej prípustnej

odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. V zmysle platného znenia ods. 6, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Za podstatné zvýšenie treba považovať zvýšenie maximálne do 20%. Zákonodarcu v súvislosti s posudzovaním obdobnosti prípadov ustanovuje, že treba prihliadať najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru a zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti.

19. Aj so zreteľom na vyššie uvedené kritériá, možno uzavrieť a prisvedčiť záveru súdu, že poskytnutý úver a dohodnutý úrok vo výške 70,01%, je s ohľadom na to, že banky na území Slovenskej republiky v rovnakom období poskytovali podobné spotrebiteľské úvery za úrokové miery 12,95% ročne, na výšku poskytnutého úveru 1.284,25 eur, t.j. objem poskytnutých finančných prostriedkov a nakoniec aj na lehotu splatnosti od 15.5.2013 do 15.10.2016, je dohodnutý úrok vo výške 70,01% ročne neprimerane vysoký a preto je úverová zmluva v rozsahu dohodnutých zmluvných úrokov v časti neplatná. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že predmetný úverový vzťah - dohodnuté úroky je potrebné posúdiť podľa ust. Obch. zák.- § 502 ods. 1, keďže medzi žalobkyňou a žalovaným ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je potrebné podradiť pod prísl. ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods.6 Obč. zák. a zák č. 129/2010 Z.z. Z uvedených dôvodov má žalobkyňa nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 723,33 eur, ako plnenie bez právneho dôvodu, o ktorú sumu zaplatila viac, oproti sume za skutočne poskytnutý revolvingový úver.

20. Odvolací súd odvolanie žalovaného proti poplatkovej povinnosti odmietol podľa § 386 písm. c/ C.s.p., lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).